

СЕКЦІЯ I

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА ТА ПРАВОСУДДЯ

М. В. Андолікевич

*студ. I курсу економіко-правового факультету, спеціальність «Право»,
Одеський національний університету імені І. І. Мечникова*

Науковий керівник: к.ю.н., доц. С. В. Ромашикін

ПРАВОВА ДОПОМОГА АДВОКАТА ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ МІСЦЯ ПЕРЕБУВАННЯ ДИТИНИ ПРИ РОЗЛУЧЕННІ БАТЬКІВ

Досліджувана тема є актуальною, оскільки на даному етапі судових справ визначення місця перебування дитини трактується по різному. Огляд існуючих понять стосовно правової допомоги адвоката щодо місця перебування дитини та відображення власного бачення значення даного поняття і поставлено за мету в даних тезах.

Перш за все, варто звернути увагу на те, що один з суб'єктів подружжя, при розірванні шлюбу, звертається за правовою допомогою до адвоката через те, що подружжя не може вирішити між собою, з ким залишиться дитина. У такому разі адвокат має два шляхи. Перший полягає у тому, що подружжя укладе договір та з ним звернеться до суду, а другий – подружжя не дійде до згоди та місце перебування дитини буде вирішувати суд.

Ми повинні розуміти, що адвокат може запропонувати подружжю вирішити питання про місце перебування дитини за допомогою договору, у якому має бути зазначено, з ким з батьків буде проживати дитина, яку участь у забезпеченні умов її життя братиме той з батьків, хто буде проживати окремо, а також про умови здійснення ним права на особисте виховання дітей, також договір затверджується в нотаріуса та його додають до позовної заяви [1, ст.109].

Також варто розуміти, що інший суб'єкт подружжя може відмовитися від укладання договору. Як було зазначено вище, у цьому разі місце перебування буде вирішуватися у суді [1, ст.161].

Вагому роль при вирішенні цього питання грає вік дитини, оскільки з 14 років вона сама буде визначати своє місце перебування після розлучення батьків. Якщо дитина досягла 10 років, то місце перебування буде вирішуватися судом з врахуванням її власного бажання. Але, якщо дитина не досягла 10 років, суд буде вирішувати її місце перебування без врахування бажання дитини [1, ст.160].

Під час судового розгляду суд враховуватиме такі критерії, як рівень особистого доходу дохід, зловживання наркотичними засобами, або спиртними напоями та поведінку. Також буде враховуватися виконання батьківських обов'язків, прихильність дитини, стан її здоров'я та інші обставини, що мають істотне значення [1, ст.161].

Бувають випадки, коли суд вирішує, що не один з батьків не може створити дитині належних умов для виховання та розвитку. Суд може назначити опікуном бабусю, діда або інших родичів, які залучені до даної справи, на їх вимогу [1, ст.161].

Під час судового розгляду адвокат може спиратися на діючу в Україні Декларацію прав дитини, у якій йде мова, що не варто розлучати дитину з матір'ю, якщо для цього немає виняткових обставин [2, ст.6].

Варто розуміти, що Декларація ООН не є жорстким законом та не повинна ратифікуватися Верховною Радою України, але зобов'язує державу діяти в певний спосіб [3]. Але адвокат може звернутися до Конвенції про права дитини, яка є ратифікованою Верховною Радою України та є частиною національного законодавства України, оскільки це передбачено чинною Конституцією України [4, ст.9].

У Конвенції про права дитини йде мова про те, що забезпечується визнання принципу загальної та однакової відповідальності обох батьків за виховання і розвиток дитини. Ця конвенція дає змогу мати рівні права та можливість батьків на визначення місця перебування дитини [5, ст.18].

Так, на нашу думку, адвокату варто уникнути спору між суб'єктами подружжя, бо це може позначитися на емоційному стані дитини та завдати їй шкоди. Також адвокат може сказати дитині, що потрібно говорити у суді, щоб залишитися з одним з суб'єктів подружжя. Від рівня підготовки адвоката може залежати місце перебування дитини.

Список використаної літератури

1. Сімейний кодекс України: Закон України від 10.01.2002 р. № 2947-III. Дата оновлення: 01.01.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text> (дата звернення: 06.04.2021).
2. Декларація прав дитини: декларація Генеральної Асамблеї ООН від 20.11.1959 р. 995_384. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_384#Text (дата звернення 06.04.2021).
3. Щодо надання роз'яснення: лист Міністерства юстиції України від 19.09.2015. № Ш-16216/10.2. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v10_2323-15#n2 (дата звернення: 06.04.2021).
4. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
5. Конвенція про права дитини: конвенція Генеральної Асамблеї ООН від 20.11.1989 р. 995_021. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#n45 (дата звернення 06.04.2021).